

като свършихъ своитѣ спомени по тая борба съ слѣднитѣ думи: „Историята малки примѣри може да посочи за такова бързо и мирно поражение на колективната мъдростъ на Европа. И източно-румелийскитѣ българи — шепа народъ срѣщу многомилионна Европа — могатъ справедливо да се гордѣятъ съ това поражение.“

И дѣйствително тая областъ, за която Биконсфилдъ се бѣше похвалилъ, че билъ я възвѣрналъ на Турция, стана чисто българска областъ, „нѣщо съвсѣмъ противно, както бѣ се изразилъ английскиятъ посланикъ въ Цариградъ, съръ А. Х. Лейярдъ, на намѣренията на силитѣ, подписали берлинския договоръ.“ И тъй се приготви пѣтътъ за окончателното съединение, което не можеше да стане безъ война съ Турция, ако имаше турски гарнизони, съ които трѣбваше да се сблъска въ войскитѣ на княза Александра, и ако въ Пловдивъ на 6 септември 1885 имаше единъ чужденецъ генералъ-губернаторъ, готовъ да викне турски войски на основание на правото, което му даваше чл. 18 отъ берлинския договоръ.

* * *

Тревожни бѣха днитѣ, които послѣдваха прѣврата на 6 септември. Свика се Народното събрание и едно отъ първитѣ му дѣла бѣше да избере двѣ лица, които заедно съ тримата делегати, избрани отъ Южна България — г. г. Ив. П. Герджиковъ, Д. Папазовъ и Д. Тончевъ — да отидатъ да молятъ императора Александра III, който бѣ тогава въ Копенхагенъ, да вземе дѣлото на съединението подъ свое покровителство. Тоя изборъ на двамата сѣверно-български делегати стана въ заседанието на Народното събрание отъ 12 септември. Г. Ст. Стамболовъ, прѣдседателтъ, направи прѣдложението за избора съ слѣднитѣ думи: „Подиръ това иде прѣдложението на бюрото да все избере една депутация, която да отиде при руския царъ наедно съ депутацията на Южна България, да моли Негово Величество Руския Императоръ да вземе дѣлото подъ свое покровителство. Бюрото мисли тази депутация да бжде отъ двама души, и ако желае Народното събрание може да укаже лицата. Лицата сж търновскиятъ митрополитъ Климентъ и Ив. Ев. Гешовъ. На тѣзи лица се съобщи още отзаранъ и тѣ сж готови да прие-